

ABBI GLINES

Zolang het duurt

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

‘Je moeder heeft vandaag de brief voor me meegebracht.’ De pijn in mijn borst was zo scherp dat ik moest vechten tegen de drang om voorover te buigen en het uit te schreeuwen. ‘Ik heb elk woord gelezen. Meerdere keren zelfs.’

De herfstwind waaide over mijn gezicht, maar was niet genoeg om mijn tranen te drogen. De tranen hielden maar niet op.

Ik slikte de brok in mijn keel weg en dwong mezelf verder te gaan. Hij moest me horen. ‘Het is niet eerlijk, weet je... Je hoort geen afscheid te nemen via een brief. Het is klote, Josh. Zo verdomd klote.’ Snikkend drukte ik mijn vuist tegen mijn hart. Hoeveel pijn zou het nog aankunnen voor het in duizend stukjes zou breken?

‘Je zei altijd dat we samen oud zouden worden. Dat we op de schommel op onze veranda zouden zitten en hand in hand zouden kijken naar onze kleinkinderen, die in de tuin speelden. Dat heb je me beloofd.’ Ik drukte mijn duim tegen het kleine diamantje van de ring die hij zes maanden geleden nog om mijn vinger had gedaan.

‘Je hebt je belofte gebroken. Je had nog nooit een belofte gebroken. Maar nu heb je me in de steek gelaten en me achtergelaten met deze brief. Hoe moet ik nu verder? Dacht je soms dat alles beter zou zijn als ik deze brief las? Dacht je dat ik een paar traantjes zou laten en dan weer door zou gaan met mijn leven?’ Ik kreeg geen antwoord. Het enige wat ik nog van hem

had, was de brief die zo zwaar aanvoelde in mijn broekzak. Er waren inmiddels zoveel tranen op gevallen dat sommige woorden bijna niet meer te lezen waren. Maar dat maakte niet uit. Ze stonden allemaal in mijn geheugen gegrift. Stuk voor stuk.

‘Ik wilde vandaag een brief terugschrijven en hem naar je toe brengen. Mijn kans om een paar laatste dingen te zeggen... maar ik kon het niet. Ik kan niet schreeuwen tegen een brief. Woorden op papier kunnen de emoties niet beschrijven die in mij razen.’ Ik haalde de brief die me de rest van mijn leven zou blijven achtervolgen uit mijn zak.

‘Dus heb ik besloten om hier ter plekke te reageren. Dat is wel zo eerlijk. Nee... Het is niet eerlijk,’ snauwde ik, ‘want dit alles is helemaal niet eerlijk, maar meer krijg ik niet. Dit is alles wat je voor me achtergelaten hebt.’

Ik opende de brief voorzichtig. Ik wilde het velletje papier niet kapotscheuren, want de woorden die erop geschreven stonden waren alles wat ik nog van hem had. Ik begon hem voor te lezen.

“Mijn Eva Blauw.” Nieuwe tranen biggelden over mijn wangen. Alleen het koosnaampje dat Josh me gegeven had toen we negen jaar waren, was al te pijnlijk om voor te lezen. Hoe kon ik deze hele brief dan doorkomen zonder in te storten?

“Je zult nooit begrijpen hoeveel pijn het me doet om deze brief te schrijven. Ik wil niet dat je deze brief ooit hoeft te lezen, maar weet dat je een afscheid verdient. Je verdient zoveel meer dan dat en ik weet dat je het perfecte leventje zult krijgen waar wij zo vaak van droomden.” Ik stopte met lezen en keek op van de woorden op het papier.

‘Wij hebben die plannen gemaakt, Josh. Jij en ik. Die plan-

nen waren voor ons samen, verdomme! Hoe kon je me in de steek laten? We hadden alles uitgedacht. Al die nachten dat we onder de sterrenhemel lagen en namen bedachten voor onze kinderen, de kleur van onze slaapkamer, de bloemen die we in potten op onze veranda zouden zetten, het vakantiehuisje dat we zouden kopen aan het strand... Dat was allemaal voor ons samen!’

Er rolde weer een traan over mijn wang, maar ik veegde hem snel weg voor hij op het papier kon vallen. Ik moest verdergaan. Hoe moeilijk het ook was om deze brief te lezen, ik moest het doen. Niet om het af te kunnen sluiten. Ik zou het nooit af kunnen sluiten. Maar dichterbij een afscheid zou ik nooit komen.

“Ik hield al van je vanaf de allereerste keer dat ik in die prachtige, blauwe ogen van je keek. Zelfs op vijfjarige leeftijd wist ik al dat geen enkel ander meisje ooit jouw plek in zou kunnen nemen in mijn hart. Niemand kon aan jou tippen. Jij bent altijd de ware voor me geweest, Eva Brooks. Altijd. Onthoud dat alsjeblieft: jij betekende alles voor me. Niemand wist mijn hart te beroeren zoals jij dat deed. Elk jaar van mijn leven werd ik weer een beetje verliefder op dat wilde, gekke, prachtige buurmeisje van me. Ik kon bijna niet geloven dat deze perfecte engel bij mij wilde zijn, dat deze geweldige vrouw mijn vrouw wilde zijn. Het leven dat we planden, het leven waar we van droomden, heeft me al die tijd op de been gehouden.” Ik liet mezelf op de grond zakken, trok mijn knieën naar mijn borst en snikte. Ik dwong mijn ogen om scherp te stellen op de woorden die ik nog moest lezen. Ik moest verdergaan. Ik moest verdergaan.

“Ik hoop in het diepste van mijn ziel dat je deze brief nooit zult hoeven lezen. Ik wil dat ik deze brief ooit tevoorschijn tover als we oud en grijs zijn en hem dan aan je laat zien. Dan kunnen we glimlachen en ons realiseren hoeveel geluk we hebben gehad dat deze brief nooit nodig is geweest. Maar Eva, als je deze brief wél ooit van mijn moeder ontvangt, weet dan dat ik van je hield tot ik mijn laatste adem uitblies. Je was de enige aan wie ik dacht toen ik mijn ogen voor de laatste keer dichtdeed. Onze tijd samen was perfect. Ik leefde in de hemel op aarde, omdat ik mijn tijd met jou door mocht brengen.”

‘O god, Josh, ik kan dit niet zonder jou! Ik kan dit niet zonder jou. Ik hou zoveel van je.’ Ik huil luidkeels. Niemand hoort me. De begraafplaats is verlaten.

De laatste regels van deze brief waren het moeilijkst om te accepteren. Hoe dacht hij dat dit ooit mogelijk was?

“Op een dag zul je weer gelukkig zijn. Het leven zal verdergaan voor jou. Een andere jongen zal het geluk hebben een plekje in jouw hart te veroveren. En als dat gebeurt, hou dan van hem. Ga verder met je leven. Want jij verdient het om gelukkig te zijn. Weet dat ik van je hield. Weet dat je mijn leven compleet maakte. Maar ga verder, Eva. Hou weer van iemand. Leef. Liefs, Josh.”

I

Achttien maanden later...

CAGE

‘Bedankt voor de lift.’ Ik pakte de tas waar al mijn zomerkleeding in zat.

‘Ik deed het voor Low,’ liet Marcus Hardy me opnieuw weten. Mijn beste vriendin was een meisje genaamd Willow. Een superknap meisje. Haar verloofde, Marcus, kon nogal uit de hoogte doen, maar ik tolereerde hem. Dat moest wel, als ik Low in mijn leven wilde houden. Het enige wat ertoe deed, was dat hij begreep hoe bijzonder Low was. Zolang hij dat niet vergat en haar als zodanig behandelde, kon ik hem wel accepteren.

‘Daar heb ik nooit aan getwijfeld,’ reageerde ik met een grijns op mijn gezicht, en ik slingerde de tas over mijn schouder.

Ik keek naar de grote boerderij voor me. Het huis was omringd door groen gras, bomen en een hele hoop koeien... Dit was mijn vagevuur voor de rest van de zomer. Ik wierp een blik over mijn schouder naar Marcus, knikte naar hem en begon het portier dicht te doen. Ik wist dat hij snel terug wilde naar Sea Breeze, waar Low op hem wachtte. Niemand bleef langer in dit boerengat dan nodig.

‘Cage. Wacht,’ riep Marcus voor ik het portier van zijn truck volledig dicht had gedaan. Langzaam deed ik het weer verder open en ik trok mijn wenkbrauw naar hem op. Wat kon Mar-

cus nog van me willen? We hadden het hele uur hierheen bijna niet met elkaar gesproken.

‘Verneuk dit niet, oké? Blijf nuchter. Rij niet in een auto voor je je rijbewijs terug hebt en probeer de broer van je coach niet boos te maken. Je toekomst hangt van deze zomer af en je brengt Low van slag. Ik wil niet dat ze zich zorgen om je maakt. Denk voor de verandering eens niet aan jezelf.’

Jezus, ik kreeg gewoon een vaderlijke preek van Marcus Hardy. Fan-tas-tisch.

‘Ik weet wat er gebeurt als ik dit verkloot, Marcus. Maar bedankt.’ Het sarcasme in mijn stem viel niet te missen.

Marcus fronste en ik zag dat hij nog iets wilde zeggen, maar toen schudde hij zijn hoofd en zette zijn auto in zijn achteruit. Het gesprek was voorbij. Mooi. Die jongen zou eens moeten leren dat hij zich niet met andermans zaken moest bemoeien.

Ik sloeg het portier hard dicht en richtte mijn aandacht vervolgens weer op het huis, terwijl ik Marcus over het grindpad weg hoorde rijden. Ik kon maar beter mijn baas voor de rest van de zomer ontmoeten, dan had ik dat maar gehad. Het enige wat ik hoefde te doen, was deze man tevreden houden. Als ik tweeënhalve maand voor zijn koeien zou zorgen en andere klusjes op zijn boerderij zou doen, zou mijn coach me niet uit het honkbalteam schoppen. Dan zou hij de borgtocht die hij moest betalen om me uit de bak te krijgen kwijtschelden en zou ik mijn honkbalstudiebeurs mogen houden. Er waren maar drie problemen met dit plan:

Geen meiden

Ik had een hekel aan lichamelijk werk

Geen meiden

Maar verder zou het niet zo erg zijn. Ik had de zondagen vrij. Dus moest ik dan maar op zoek gaan naar sexy studentes in kleine bikini's.

Ik kwam bij de voordeur aan. De veranda om het hele huis zag er erg mooi uit. Ik had niet zoveel met boerderijen, maar deze plek was zo slecht nog niet. De slaapkamers waren vast lekker groot.

'Jij bent vast de jongen die Wilson deze zomer ingehuurd heeft.' Een jongen in een volwassen spijkerbroek en stoere, versleten laarzen liep het trapje van de veranda op. Hij straalde, alsof hij echt blij was om mij te zien. Vast de zoon van de baas. Deze zomer zou ik de hooibalen tillen en de koeienstront opruimen, niet hij. Geen wonder dat hij zo vriendelijk was.

'Ja,' antwoordde ik. 'Cage York. Coach Mack heeft me gestuurd.'

De jongen grijnsde en knikte. Hij stak zijn beide handen in de voorzakken van zijn broek. Het enige wat nog ontbrak was een stukje stro dat uit zijn mond stak, dan zou hij echt een wandelend cliché zijn geweest.

'Ah, dat is waar ook. Ik heb over jou gehoord. Je was opgepakt voor rijden onder invloed. Balen, man. Vooral omdat Wilson echt een slavendrijver is. Mijn broer en ik hebben vele zomers voor hem gewerkt toen we nog op school zaten. Geloof me, je zult nooit meer dronken achter het stuur stappen.'

Blijkbaar was hij toch niet zijn zoon. Ik knikte en draaide me weer om, om op de deur te kloppen.

'Wilson is nog niet terug van de veemarkt. Hij zal er over een uur wel zijn.' De jongen stak zijn hand naar me uit. 'Ik ben trouwens Jeremy Beasley. We zullen elkaar waarschijnlijk vaak

zien deze zomer, want ik woon hiernaast. En nou ja, verder heb je nog Eva.’ Hij liet een stilte vallen en keek naar de deur.

Ik wilde hem vragen wie Eva was, maar toen ik zijn blik volgde, zag ik het licht aan het einde van de tunnel in de deuropening staan. Haar lange bruine haar dat een klein beetje krulde lag over één blote schouder. Ze had de helderste blauwe ogen die ik ooit had gezien en haar dikke, zwarte wimpers en volle, rode lippen maakten haar prachtige gezicht helemaal af. Mijn blik daalde af naar de gebruinde huid die amper bedekt werd door het bikinitopje en het korte broekje om haar dunne heupen. En toen haar benen. Goddelijk lange benen. Twee kleine voeten met roodgelakte teennagels maakten het plaatje helemaal af. Shit zeg. Misschien moest ik vaker naar het platteland afreizen. Ik wist niet dat ze hier zulke knappe meiden hadden.

‘Eva, ben je nog niet klaar? Ik dacht dat we naar de voorstelling van halfzeven zouden gaan,’ zei Jeremy achter me.

Het was verdomme toch niet waar? Die godin, met deze jongen? Ik liet mijn blik weer naar haar gezicht gaan en zag dat ze me met haar blauwe ogen strak aanstaarde. De blauwste ogen die ik ooit had gezien.

‘Wie ben jij?’ Haar ijzige toon bracht me in de war.

‘Af, meisje. Wees aardig, Eva. Dit is de jongen die je vader deze zomer gaat helpen.’

Er schoot iets door haar ogen wat eruitzag als afkeer. Echt? Die blik had ik wel vaker in de ogen van meisjes gezien, maar nooit vóór ik ze gebruikt en gedumpt had. Interessant.

‘Jij bent die dronkenlap,’ verklaarde ze.

Het was geen vraag. Dus gaf ik geen antwoord. Ik toverde een glimlach op mijn gezicht waarvan ik wist dat geen enkele

vrouw hem kon weerstaan en zette een stap naar haar toe. ‘Ik heb veel verschillende namen, schatje,’ zei ik uiteindelijk.

Ze trok haar wenkbrauwen op, rechtte haar rug en gaf me de koelste blik die ik ooit had gezien. Wat was er toch met deze griet? ‘Dat geloof ik meteen. Laat me raden: Soa, Nietsnut, Klootzak en Dronkenlap, om er een paar te noemen.’ Ze stapte de deur uit en gooide hem achter zich dicht. Ze wierp haar blik op Jeremy, die zojuist bijna onhoorbaar grinnikte.

‘Ik kan de film niet halen, Jer. Kun je met me mee naar het huis van mevrouw Mabel rijden en me helpen om haar put weer aan de praat te krijgen? De pomp is kapot.’

‘Alweer?’

‘Ja, alweer. Ze heeft echt een nieuwe nodig.’

Eva liep langs me, pakte Jeremy’s arm vast en trok hem in de richting van het verandatrapje. Blijkbaar was ik afgewezen.

‘Heeft je vader haar zonen al gebeld? Die moeten eens hierheen komen en hun moeder helpen,’ zei Jeremy, en ze liepen weg zonder me nog een blik waardig te gunnen.

Wat? Liep ze nu echt weg, zonder me gedag te zeggen? Ze mocht dan ongelooflijk aantrekkelijk zijn, maar ze was duidelijk ook een gestoorde trut.

‘Hé, zal ik gewoon naar binnen gaan?’ riep ik.

Eva bleef stilstaan en draaide zich om. Ze had dezelfde walgende blik als eerder op haar gezicht. ‘Het huis? Eh, nee.’ Ze schudde haar hoofd alsof ik gek was en wees naar een kleine, rode stal achter het huis. ‘Jouw kamer is achter in die stal daar. Er staat een bed en een douche.’

Nou, was dat niet geweldig?

EVA

Ik had een hekel aan jongens als Cage. Zij zagen het leven als één grote grap. Ik twijfelde er geen seconde aan dat hij vrouwen van alle leeftijden om zijn vingers wond. Hij was gezond, hij leefde... en hij gooide het allemaal weg, alsof het een spelletje was.

‘Trek je klauwen in, lieverd. Je hebt je punt gemaakt. Hij zal niet meer komen rondsuffelen.’ Jeremy kneept zachtjes in mijn been en zette toen de radio aan.

‘Wat een klootzak,’ zei ik door opeengeklemd kaken.

Jeremy lachte zachtjes en verschoof in zijn stoel. Ik wist dat hij probeerde te beslissen hoe hij op me moest reageren. De enige die me nóg beter kende dan Jeremy, was Josh – zijn tweelingbroer en mijn verloofde. We waren allemaal samen opgegroeid. Jeremy was altijd het buitenbeentje geweest, maar Josh had zijn best gedaan om hem niet buiten te sluiten.

Toen Josh achttien maanden geleden gedood werd door een bom in het noorden van Bagdad, was Jeremy de enige die ik bij me in de buurt duldde. Volgens de moeder van Josh en Jeremy was dat omdat Jeremy de enige was die mijn verdriet kon begrijpen. In zekere zin waren we allebei onze wederhelft verloren.

‘En die conclusie trek je op basis van dat ene korte gesprekje dat we net met hem hadden? Hij leek me een aardige jongen.’ Jeremy was de eeuwige optimist. Hij zag altijd het beste in mensen.

Het was aan mij om ervoor te zorgen dat mensen geen misbruik maakten van zijn goedgelovigheid. Josh was er niet meer om dat te doen.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ABBI GLINES

Adem

Deel 1 in de Sea Breeze-serie

In het kuststadje Sea Breeze maakt Sadie voor het eerst kennis met een beroemdheid... en met allesomvattende passie. Een spannend verhaal van bestsellerauteur Abbi Glines.

Sadie Whites werk aan het strand is niet zomaar een zomerbaantje, zoals veel van haar leeftijdsgenoten hebben. Haar alleenstaande moeder is zwanger en weigert te werken, dus ziet Sadie zich genoodzaakt haar werk over te nemen als dienstmeisje voor een rijke familie op een nabijgelegen eiland.

Als de familie in het zomerhuisje arriveert, komt Sadie er tot haar verbazing achter dat Jax Stone, een van de grootste tienersterren van de wereld, de eigenaar van het huis is. Als Sadie een normale puber was geweest – en niet eentje die al haar hele leven haar moeder opvoedde en het huishouden deed – dan was ze misschien enthousiast geweest over het feit dat ze voor een rockster werkt. Maar dat is ze niet.

Sadie mag dan niet onder de indruk zijn van Jaxs roem, hij voelt zich wel tot haar aangetrokken. Alles aan Sadie vindt hij interessant, maar hij probeert zijn gevoelens te onderdrukken. Relaties houden nu eenmaal geen stand in zijn wereld en hij vindt dat ze beter verdient dan hem. Maar de zomer duurt nog lang en op den duur merkt Jax dat hij door zijn passie buiten adem is... En dat Sadie voor hem de enige zuurstofbron is.

Houdt hun liefde stand, ook al komen ze uit totaal verschillende werelden? Lees dit adembenemende verhaal om erachter te komen!

ISBN 978 90 452 0975 3 | ISBN e-book 978 90 452 1115 2

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ABBI GLINES
Alleen voor haar

Deel 2 in de Sea Breeze-serie

Het is tropisch heet in de kustplaats Sea Breeze. De enige afleiding van de hitte is flirten en alles wat daaruit volgt in dit tweede deel uit de Sea Breeze-reeks van bestsellerauteur Abbi Glines.

De playboy Cage is eigenaar van een luxe appartement waar het een komen en gaan is van gasten. Het merendeel van hen zijn bloedmooie meisjes met lange benen die nooit langer blijven dan een nacht of twee.

Als Cage plotseling een nieuwe huisgenoot krijgt in de vorm van Marcus, die zijn liefdesverdriet probeert te vergeten, verandert zijn leven volledig. Vanaf het moment dat Marcus bij hem woont, is er iemand te gast die hij maar niet kan vergeten.

Willow – Low voor vrienden – is het meisje met wie Cage wil trouwen, dat weet hij zeker. Maar ze zijn als dag en nacht, en Marcus begrijpt niet hoe Low het losbandige gedrag van Cage kan uithouden. Wat ze eigenlijk nodig heeft is een echte man, iemand die knap én verstandig is, zoals Marcus. Maar al gauw komen Cage, Marcus en Low erachter dat een driehoeksverhouding heel snel heel ingewikkeld kan worden.

ISBN 978 90 452 1303 3 | ISBN e-book 978 90 452 1403 0

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

VERBODEN VRUCHT-OMNIBUS

ABBI GLINES

Bijna verliefd, Nooit verliefd, Voor altijd verliefd

Bijna verliefd

'Abbi Glines, you rock!' – Goodreads.com

De rijke zoon van een rockster. Een stoer meisje uit Alabama. Twee verschillende werelden. Eén zomer in Rosemary Beach.

Het laatste dat Blaire Wynn wil is bij haar vaders nieuwe familie in Rosemary Beach, in hun enorme villa aan het strand van Florida, gaan wonen, maar ze heeft geen keus. Ze is nog meer teleurgesteld door haar vader die met zijn nieuwe vrouw voor de zomer naar Parijs vertrekt, waardoor ze alleen is met haar nieuwe stiefbroer, Rush Finlay: zeer irritant, maar ongelooflijk sexy. Naarmate de zomer vordert ontdekt Blaire echter een onverwachte kant van hem. Maar hij heeft een geheim dat haar wereld zou verwoesten; komt ze daarachter voordat het te laat is?

Nooit verliefd

Het zinderende tweede deel in de populaire Verboden vrucht-serie. Blaire en Rush stoten elkaar af als twee magnetische polen, maar de aantrekkingskracht tussen hen is tegelijkertijd onweerstaanbaar. Ze kunnen niet zonder elkaar, maar of ze ooit samen zullen eindigen...

'Fantastische serie. Ik heb gelachen en gehuild, geweldig boek.'
– Amazon.com

Voor altijd verliefd

Rush had beloofd voor altijd bij haar te blijven... Maar beloftes kunnen gebroken worden.

In tweestrijd tussen de liefde voor zijn familie en zijn liefde voor Blaire, moet Rush een manier vinden de een te behouden zonder de ander kwijt te raken. Maar helaas is er geen plaats voor beide.

**Voor altijd verliefd* heeft bijna 4.500 reviews en meer dan 70.000 ratings met gemiddeld meer dan 4 sterren op Goodreads! *

ISBN 978 90 452 1293 7